

πάντες νὰ περιρράνῳσι διὰ τῶν πτερωτῶν, ὡς τὰ φιλή-
ματά της, ἀνθέων των τὸ καλλιτεχνικόν της τάλαντον.
Καὶ καθὼς ἐξ εἰδικῆς πηγῆς ἐπληροφορήθη, ὑπερβαί-
νουσι τὴν ἀξίαν τῶν ἐξακισχιλίων φράγκων τὰ ὑπὸ τῶν
θαυμαστῶν της προσενεχθέντα αὐτῇ πολύτιμα δῶρα.

Ἡ πρώτη ἀνθυδέρμη προσηνέχθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ μι-
κροῦ ὀρφανοῦ τοῦ Χατζῆ Κώστα, τὸ ὁποῖον ἡ Ζοφρούα
ἐκυψεν ἐκυψεν, ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τὸ ἐφίλησε περιπαθῶς,
καὶ ὁ pardon μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ φταιρηνισθῶ πάλιν. . .

Εἰξεύρετε πολὺ καλὰ, ἀναγνώτῃ μοι, ὅτι ὅλαι αἱ
εὐεργετικαὶ εἶνε χυμέναι εἰς τὸ ἴδιον καλοῦπι· ὁμοιά-
ζουσιν ἀνχμεταξύ των ὡς ἡ πρὸ τοῦ καθρέπτου φυσιο-
γνωμία μὲ τὴν ἐντὸς τοῦ καθρέπτου· περισσότεραι λοιπὸν
ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ τὰς κυανὰς καὶ ἐρυθρὰς
ταινίας των, τὸ ὄνομα C. Geoffroi διὰ κεφαλαίων
μεγάλων γρῆμμάτων πυροτεχνημένον ἐπυρπύληθη εἰς τὴν
Γ'. πρᾶξιν, ἥτις ἦτο ἡ Β'. τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτός,
διαχέον ἀνταύγειαν ὀγκωδῶν σαπφείρων καὶ τοπαζίων
καὶ ρουβινίων. ἅπερ μικρὸν κατὰ μικρὸν καταφλεγόμενα
κατηναλίσκοντο.

Ἄλλ' εἶχε καὶ τὸ ἑκτακτον ἡ εὐεργετικὴ τῆς Ζοφρούα.
Εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἀπὸ
τῆς ὀροφῆς τῆς σκηνῆς κατήλθε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της μία
φόρμιγξ ἀρχαίη, περιβαλλομένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ κλάδων
δάφνης καὶ μυρσίνης καὶ στηριζομένη ἐπὶ ταινίας στρε-
πτῆς κατὰ τὰ ἄκρα, ἐφ' ἧς ἦτο ἐπιγεγραμμένον: Au vrai-
talent.

Τοῦτο ἦτο ὑπαινιγμός τις κακεντρεχῆς, ἦτο κομμα-
τικὴ τις διχδήλωσις μυρίζουσα Κουμουन्दούρον καὶ Τρι-
κούπην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔχει ἀληθὲς talent,
τὸ ἐλητημονήσαμεν, ἐχειροκροτήσαμεν ὅλοι μας ὅσον ἡδυ-
νάμεθα ραγδαϊότερον, κ' ἐβύγομεν ὀλίγον πρὶν νὰ τελειώ-
σῃ ἡ Γ'. πρᾶξις διὰ νὰ προφθᾶσωμεν βαγόνι.

Μαργιόλος.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ.

(Συνέχεια τῶν ἀστυνομικῶν.)

Ἐὰν ἡ εὐλογία εἶναι εἰς ὕψιν, ἡ εὐκλοπία τοῦ κ.
Κοσονάκου εἶναι εἰς ἐπίτασιν. Προχθὲς τὴν νύκτα εἰς τὴν
γειτονίαν μας ἐκεῖ τρεῖς οἰκίαι προσεβλήθησαν ἀπὸ κρού-
σματα. Τοῦ Ἰσπανοῦ Πρέσβευς, παραπλεύρως τοῦ ὑπουρ-
γείου τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ κ. Χλωροῦ Ἐπιθεωρητοῦ
τῶν Δυσῶν καὶ τοῦ κ. Παρθενίου ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουρ-
γείῳ τῆς Παιδείας. Κατὰ σύμπτωσιν καὶ οἱ τρεῖς προσ-
εβλήθέντες ἦσαν ἐν ὑπουργήμασι. Καὶ εἴχαμε πλέον τὴν
νύκτα κουμπარიὰν, ἐρόδους στρατιωτικῶν, τρεξίματα
κλητῆρων, πηδήματα κλεπτῶν ἀπὸ ταράτσαις, ἀνασκα-
φὰς τὸ πρῶτ' ἡμέρας εὐρεθοῦν οἱ κλέπται κάτω ἀπὸ τὰ
χώματα καὶ τόσα ἄλλα νόστιμα πράγματα. Τώρα μάλι-
στα ποῦ σηκώθηκαν αἱ νυκτοφυλακαί, κάθε σπῆτι πι-
στεύομεν νὰ ἔχῃ καὶ τὸ κρούσμά του. Πέρυσι τύπον κυ-
λιακόν, φέτος τύπον κλεπτικόν!

Καὶ μία συμβουλήν τῆς στιγμῆς. Οἱ ἐνοικιάζοντες ἢ
ἐνοικιάσαντες οἰκίας, τίποτε ἄλλο μὴν κυττάζετε εἰμὴ
ἀσφάλειαν κλείθρων, θυρῶν, παραθύρων. Ὅλαι αἱ οἰκίαι

ἐν Ἀθήναις εἶναι ἐκτισμέναι διὰ τιμίους ἀνθρώπους· εἰς
τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ μετασκευασθῶσι διὰ τοὺς Ἀλεξανδρι-
νοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς παστρικοὺς.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΗΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗΣ ΚΑΚΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Εἰς νεωστὶ πηρασημοφορηθέντα.

Τοῦ πιάνεις τὸ χέρι, τοῦ τὸ σφίγγεις θερμὰ θερμὰ, καὶ
ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδίαν σου τοῦ λές:

— Ἄ! τέλος πάντων, νὰ κ' ἕνα παράσημο ποῦ δὲν ἐ-
δόθη οὔτε εἰς κἀνένα βλάκα, οὔτε εἰς κἀνένα παληάνθρω-
πον. Ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ νὰ γίνεται κἀπου κἀ-
που, σὲ καμμιὰ εἰκοσιπενταρὶὰ χρόνια θὰμποροῦν νὰ
φέρουν παράσημο τίμιοι ἄνθρωποι.

Εἰς νεόνυμφον.

Τοῦ προσφέρετε τὰ συνήθη συγχαρητήρια· τοῦ κάμνετε
ὅσουςμπορεῖτε ἐπαίνους γιὰ τὴ γυναῖκά του, τοῦ ἐκφρά-
ζεσθε τὰς θερμότερας εὐχὰς, καὶ ἔπειτα, μὲ τρόπο, ἀπά-
νω σ' τὴν ὀμιλίαν, τοῦ λέτε:

— Ἐπειτα, σὲ ξεύρω· εἶσαι προσωποποιημένη εὐγέ-
νεια· καὶ νὰ σῶλθῃ τυχὸν τίποτε σ' τὸ κεφάλι, κἀνὲν
δυστύχημα ὅπως τὰ λένε σ' τὸν κόσμον, ἐνῷ ἐγὼ αὐτὰ τὰ
πράγματα τὰ θεωρῶ συνήθη περιστατικὰ τοῦ οἰκογενεια-
κοῦ βίου, δὲν θὰ θελήσῃς νὰ σηκώσῃς τὸν κόσμον σ' τὸ πο-
δάρι. Σὲ ξεύρω, σὲ ξεύρω!

Τοῦ ξανασφίγγεις τὸ χέρι καὶ φεύγεις, ἀφίνων τὸν
δυστυχῆ πλήρη μαχύρων σκέψεων

Εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Εἰσέρχεσαι εἰς τὸ πλέον παραγεμισμένον βαγόνι· κλα-
λαρεῖς τὴν χειρότερη λίμα μεταξὺ ὀκτῶ ἢ δέκα ἐπιβα-
τῶν. Ἀρχίζεις ὀμιλίαν δυνατὰ καὶ ἅμα τὸν δὴς ὅτι πῆ-
ρε φόρα, ἐκλέγεις τὴν ὥρα ποῦ ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ
κἀνένα δύσκολο μέρος, κἀνένα βράχο ἢ κἀνένα γροφύρι
καὶ βγάζεις ἀπὸ τὴν τσέπη σου, ἕνα χαρτί τεμπράτο, τὸ
ὁποῖον ὑποδεικνύων λέγεις:

— Εἶναι ἡ διαθήκη μου!

Ἡ λίμα δὲν θὰ λείψῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ:

— Καὶ τὴν φέρεις πάντοτε μαζί σου;

— Ἄ! σ' αὐτὴν τὴν γραμμὴν πάντοτε. Τὴν πέρασα
τόσαις φοραῖς καὶ δὲν ἔπαθα τίποτε. Εἶχα φαίνεται τύχη·
αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως... εἶναι ἡ δεκάτη τρίτη, ὁ δεκα-
τρία δὲν μ' ἄρесе διόλου.

Εἶσαι παρὰ βέβαιος ὅτι ἐκ τῶν ὀκτῶ ἐπιβατῶν οἱ ἐ-
πτάμισυ, εἶναι μισοπεθαμμένοι ἀπὸ φόβον.

Καπνὰ—σπίρτα.

Διαλέγεις τὰ χειρότερα τσιγάρα, τὰ προξενούντα
πονοκέφαλον, τὰ φέρεις πάντοτε ἐπάνω σου, χωρὶς ἐν-